. SSL (Secure Sockets Layer)

SSL (*Secure Sockets Layer*) je protokol za sigurno slanje poruka (komunikaciju) putem interneta, koji omogućava slanje poverljivih podataka (npr. broj kreditne kartice) putem interneta u šifriranom i sigurnom obliku. SSL protokol ostvaruje poseban komunikacijski sloj, koji je smešten na pouzdani transportni sloj. Od aplikacijskog sloja prima poruku koju treba poslati, rastavi je u manje delove prikladne za šifriranje, dodaje kontrolni broj, šifrira, eventualno kompresira, a zatim te delove pošalje. Primatelj primi delove, dekompresira, dešifrira, proveri kontrolne brojeve, sastavi delove poruke, pa ih preda aplikacijskom sloju. Na taj način se putem SSL-a ostvaruje zaštićeni kanal prenosa kroz mrežu. Ukoliko su klijent i server neaktivni duže vreme ili razgovor s istim atributima zaštite potraje predugo, atributi se menjaju.

SSL protokol je dizajniran i napravljen u kompaniji Netscape Communications, za upotrebu s Nescape Navigatorom. Prva verzija, 1.0, je razvijena 1994. godine, međutim, to je bila samo probna verzija korištena unutar ove kompanije. Verzija 2.0 je bila prva koja je izdana u javnost i koja je isporučivala s Netscape Navigatorom, verzijama 1 i 2. Poslije verzije SSL 2.0, Microsoft je izdao svoju verziju ovog protokola, koja je imala naziv PCT (*Private Communications Transport*). Najnovija verzija SSL 3.0, je uključila sva poboljšanja Microsoft-ovog PCT-a, i time uklonila slabosti verzije SSL 2.0. U to vreme je, IETF (Internet Engineering Task Force) grupa, koja je osnovana 1996. godine, napravila otvoreni standard za šifriranje zasnovan na SSL-u 3.0. Ovaj protokol je nazvan TLS (Transport Layer Security) verzija 1.0, i objavljen je 1999. godine na RFC (*Request For Comments*) 22461. Očekuje se da će TLS protokol biti standardiziran od strane IETF-a, i može se reći da se on razlikuje od SSL-a u nekoliko detalja. On je adaptiran od strane korisnika i projektanata mobilnih radio uređaja, koji su prilagodili ovaj protokol bežičnim komunikacijama, i nazvali ga WTLS (Wireless Transport Layer Security).

3.2.1. Vrste potvrda

Postoji više vrsta potvrda. Potvrde je moguće koristiti i u drugim situacijama, ne samo u okviru SSL protokola, ali njihova upotreba izlazi izvan okvira ovog rada.

- *Klijentske SSL potvrde ;* Koriste se za identifikaciju klijenta putem SSL protokola. Uobičajeno je poistovjećivanje identiteta klijenta s osobom. Osim za identifikaciju osoba kod pristupa serveru, klijentska potvrda se može koristiti i u druge svrhe, npr. za digitalno potpisivanje digitalnih formulara. Primjer: 1. Banka daje korisniku klijentsku SSL potvrdu koja omogućava serveru banke identifikaciju korisnika i dozvoljava korištenje bankovnog računa. 2. Preduzeće može dati svakom novom zaposlenom klijentsku SSL potvrdu, kojom je moguće dobiti pristup serveru poduzeća.

- *Serverske SSL potvrde;* Koriste se za identifikaciju servera od strane klijenta putem SSL protokola. Identifikacija servera je obavezna u SSL protokolu za ostvarivanje zaštićenog prijenosa podataka dok identifikacija klijenta nije. Primer: Internet poslovanje, npr. *on-line* prodavaonice, najčešće koriste identifikaciju servera preko serverskih SSL potvrda kako bi uspostavili zaštićenu SSL vezu i uverili korisnika da je to odgovarajuće

preduzeće s kojim korisnik želi poslovati. Šifrirana SSL veza osigurava da osetljivi podaci koji se šalju kroz mrežu, kao što su brojevi kreditnih kartica, budu zaštićeni.

3.2.2. Opšti prikaz SSL protokola

SSL omogućava razmenu informacija između klijenta i servera, na transparentan način. Ovaj protokol nalazi se između aplikacijskog i transportnog sloja ISO/OSI (*International Standard Organization's Open System Interconnect*) referentnog modela. Koristeći ovaj pristup, moguće je identificirati SSL protokol kao dio sloja za prezentaciju. Na slici br. 1 se može viđeti mesto SSL-a u okviru TCP/IP protokola.

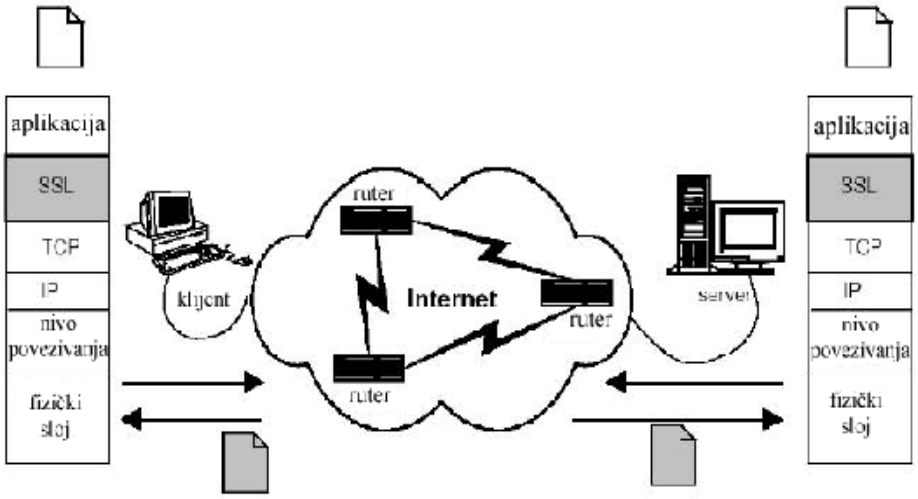

Slika br. 1 SSL u okviru TCP/IP protokola

Međutim, SSL ne funkcioniše na vrhu *User Datagram* protokola, zato što ne nudi pouzdan prenos podataka, što može dovesti do gubitka IP paketa. Zbog toga, SSL ne može pružiti zaštitu za sledeće protokole: SNMP (*Simple Network Management Protocol*), NFS (*Network File System*), DNS (*Domain Name Service*) kao i za protokol VOIP (*Voice Over Internet Protocol*). SSL se sastoji od dva pod-nivoa: SSL *Record* i SSL *Handshake*, te koristi još 4 podprotokola: 1) SSL *Record*, 2) SSL *Handshake*, 3) *Change Cipher Spec*, i 4) *Alert*. SSL *Record* sloj je odgovoran za prenos blokova informacija, između dva računara. SSL *Handshake* protokol upravlja razmenom ključeva, obaveštenja i promene lozinki. Ovi nivoi se nalaze na vrhu sloja za prenos podataka, koji je obično TCP sloj. Na slici br. 2 vidi se veza između pod-protokola, kao i njihova lokacija, i ostali slojevi SSL-a.